

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 1. An pueri septennium egressi teneantur præcepto Communionis
Paschalis, & iisdem, completo septenniô, dandum sit S. Viaticum in
articulo mortis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

CASUS XLVI.

De puerorum communione, S. Viatico, aliisque eorum obligationibus præcepta Ecclesiast. concernentibus.

Theresia relicta vidua cum gemina prole ex Tharso marito defuncto suscepta, tota est in ea benè educanda, & pietate eidem instillanda. Post 3. menses à morte patris Rosalia filia minor jam septennis ægrotare incipit; cum autem morbus in dies augetur, Theresia mater mortis periculum animadvertens Parochum adit, ex eoque exquirat, an Sacrum Viaticum Rosaliæ periculosè decumbenti præberi possit, aut debeat, qui cum de sufficiente usu rationis dubitaret, eam S. Viatico munire intermittit.

QUÆR. I. An pueri septennium egressi teneantur præcepto Communionis Paschalis, & an eisdem, completo septennio, dandum sit S. Viaticum in Articulo mortis?

QUÆR. II. An iisdem præberi possit, aut debeat sacrum Viaticum, quando Parochus, vel Confessarius dubitat, an sint doli capaces, & sufficiente rationis usu polleant?

QUÆR. III. An pueri, cum ad usum rationis perveniunt, teneantur statim legibus Ecclesiasticis, quæ expresse tempus obligationis non determinant?

258 **A**D I. Q. Infantibus ante usum rationis non esse hodie administrandam S. Eucharistiam, patet ex usu, & praxi Ecclesiæ, ac unanimi DD. consensu; nam licet olim in primitiva Ecclesia consuetudo viguerit communicandi etiam infantes, uti referunt D. Dionys. de Eccles. hierarch. c. 7. p. 3. Lugo D. 13. sect. 2. & Trident. Sess. 21. c. 4. ea tamen consuetudo postea iustas ob causas sublata est.

Quam

Quam primùm tamen pueri usum rationis adepti sunt, & capaces, ac digni iudicantur, qui ad peccatorum Confessionem admittantur, potest illis licitè præberi Sacra Eucharistia, ut tenet communis DD. quia cùm usum rationis habeant, (quod communiter completo septennio accidere solet) & annos discretionis, panem cœlestem à corporali, ac vulgari distinguere possunt, præsertim accedente proba institutione, ætatis imbecillitatem compensante; attamen ex usu, & indulgentia Ecclesiæ major ad Communionem, quàm ad Confessionem iudicii maturitas expectari solet, ubi alii decennium, alii annum duodecimum requirunt ad hoc, ut videantur pueri habere discretionem ad reverenter suscipiendam Eucharistiam. Verùm cùm aliquibus citiùs, aliquibus tardiùs adveniat usus rationis, certa ætas requiri, ac definiri non potest, sed id meliùs prudentis arbitrio relinquendum est, ut docet communis DD. & patet etiam ex *cap. omnis utriusque Sexus* &c. ubi hoc præceptum communicandi imponitur, remissa arbitrio Confessarii temporis prorogatione.

Quòd si Confessarius, aut Parochus non iudicet, nec expressè consulat, differendam esse S. Communionem, S. Anton. 2. p. tit. 9. cap. 8. & 3. p. tit. 14. c. 12. §. 5. Palud. 4. dist. 12. q. 1. n. 25. Tabien.

R. P. Leonardelli Soc. Jes.

in Summ. V. Communicare n. 3. Valent. 4. tom. D. 5. q. 8. p. 2. Palao 11. 3. D. 1. p. 24. §. 2. Lacroix l. 6. n. 649. alique. Affirmant quemlibet puerum, cùm ad annos discretionis venit, & obligatus est lege Confessionis, obligatum quoque esse præcepto Communionis Paschalis per se loquendo, & nisi proprius Sacerdos iudicet id esse differendum, ut dictum est. Moventur 1. Quia, cùm Ecclesia non determinet ætatem, sed tantùm requirat annos discretionis, cùm hi adsunt, adest etiam, per se loquendo, obligatio præcepti. 2. Quia in *cap. omnis utriusque sexus* &c. omnibus fidelibus æqualiter imponitur & præceptum Confessionis, & Communionis in Paschate, uti notat ibi Gloss. solùmque ibi subjungatur, Communionem differri posse ex Consilio proprii Sacerdotis, non quia obligatus non sit communicare, qui obligatus est confiteri; sed quia possunt esse plures causæ prorogandi tempus communionis.

Accedit, quòd, ut ait Palao l. c. Non minor discretio requiratur ad recipiendam absolutionem Sacramentalem, quàm ad recipiendam reverenter Eucharistiam; cùm ad recipiendam absolutionem non solum requiratur, ut scias distinguere inter bonum, & malum, sed ut scias, te debere omnia peccata cum intimo dolore, ac proposito requisito Confessario ma-

O o

nife-

nifestare, quod non minùs difficile est, quàm scire te non debere communicare, nisi jejunum, & à peccatis purgatum. Notat tamen hìc Lugo n. 36. cum Palao, Suarez, Dicastill. à n. 103. Eos non obligari statim nunc hoc ipso, quòd hunc cibum spiritualem discernant à corporali, idque ex usu, & praxi Ecclesiæ interpretante hoc præceptum, & non statim pueros admittente ad Communionem, tum propter reverentiam Sacramenti, tum propter majorem fructum recipiendum, si melius dispositi accedant. Unde Palao *tr. 21. D. un. p. 10.* censet, ordinariè neminem ante decimum annum obligari censendum esse, sæpèque pueros etiam rationis usu, & discretionè ad Eucharistiam sufficiente pollentes excusari ab obligatione eam suscipiendi; quia à parentibus vel Confessariis non permittuntur, ipsòsque parentes, & Parochos excusari à consuetudine, quæ rarò ante decimum annum Eucharistiam alicui ministrat.

259 Ad alterum Q. membrum, non nulli cum Navar. *summ. cap. 21. n. 57.* Armilla *V. communio, n. 10.* Cajetan. *V. Minister communionis, Vsq. Hurt. Gran.* censent pueros, completo septennio, doli capacibus S. Viaticum in articulo mortis præberi posse, non autem dandi obligationem esse.

Alii è contra cum Suarez *D. 70. Sect. 1. Lug. n. 37.* Palao, *Dicastill. D. 10. à n. 110.* Aversa *q. 8. sect. 1.* Tambur. Diana Lohn. Lacroix & alii arbitrantur non solum S. Viaticum dari posse, sed etiam dari debere pueris morituris habentibus usum rationis, & pœnitentiæ capacibus; tum quia sumptio S. Viatici in hoc articulo est præcepti divini, quò obligantur quot quot rationis usum habent; tum quia, cum ex una parte capaces sint talis Sacramenti, & sæpe illius fructu indigeant; ex altera parte præceptum divinum obligans ad S. Viaticum nihil committat Ecclesiæ, vel Confessariis circa ætatem pueri, nec possit tunc expectari plenior usus rationis, non est ratio, cur non statim obligentur, cum tunc sufficientem hujus cibi discretionem habere possint.

Ad 2. Q. An in dubio de sufficiente usu rationis dari possit, aut debeat pueris S. Viaticum in articulo mortis? Respondet Lugo n. 40. non esse obligationem dandi; quia dubium est, num lege comprehendantur, & libertas maneat in possessione; posse tamen eis præberi; quia, inquit, prohibitio dandi Eucharistiam pueris fundatur ferè in consuetudine fundata in Ritualis Romani rubricis: Sed in illis non aliter explicatur ea prohibitio circa Eucharistiam, ac
circa